

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

CONTÉ CD

MP3

Els Fak Eh

Jordi Dausà Mascort

B1

col·lecció VEUS LECTURES

Els Fak Eh

Jordi Dausà Mascort

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrassa Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Jordi Dausà Mascort, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-267-9
Dipòsit legal: B.14.898-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

CAPÍTOL 1

A la televisió hi sortia un home calb amb camisa marró, pantalons curts beixos i un barret del mateix color. A la mà, petita i de dits gruixuts, hi duia un micròfon. Darrere seu hi havia l'entrada d'una cova, ampla i fosca. Dins, un home i una dona, despullats i morenos, menjaven plàtans i cocos. Seien a terra i anaven molt bruts. L'home del micròfon va dir:

—Els Fak Eh mengen, sobretot, fruites: pinya, taronges, plàtans, i carn: pollastre i porc. A la seva illa hi ha molts porcs, i els maten per menjar-ne la carn. Agafen la fruita dels arbres. No tenen sistemes artesanals de pesca, malgrat tot agafen peixos i mariscos.

Hi havia més coves a la vora. L'home del micròfon hi va anar mentre la càmera el seguia. Una dona havia fet foc i estava rostint un tall enorme de carn.

—Els Fak Eh coneixen el foc, però encara no saben plantar ni verdures ni llegums. Fabriquen estris senzills amb pedra: ganivets, pales, destrals... també fan plats i olles de fang.

L'home del micròfon era el doctor Louis Maldoux. Era científic i treballava a la universitat i a la televisió. Havia escrit molts llibres. A prop del doctor, un nen també despulrat jugava amb una pilota de plàstic de color blau cel.

—Aquest nen mai havia vist una pilota —va explicar en Maldoux.

El nen mirava a la càmera com si digués coses molt importants. Feia uns gestos tan exagerats que semblava un actor de teatre. Era divertit, veure'l.

Al voltant de les coves hi havia palmeres, arbres fruiters... de diferents

alçades. L'herba era de color verd brillant, i les flors dels arbres eren grogues, carbasses i rosades. El doctor era en una esplanada, al davant de les coves. Al mig de l'esplanada els Fak Eh hi havien posat un avió petit fet amb branques i fustes. Semblava una escultura.

El doctor Maldoux es va tocar el bigoti, negre i llarg, i va dir:

—Els Fak Eh creuen que els avions són la forma de viatjar dels déus. Per això construeixen avions de fusta. Creuen que un dia els déus arribaran volant amb avions plens de menjar i regals.

En Remy va pitjar un botó i va parar el vídeo. Estava estirat al sofà, es va posar dret i va anar fins a la cuina. Vivia en un pis de lloguer, en un edifici enorme, però una mica vell. Només tenia un dormitori, el menjador i la cuina eren un mateix espai i el bany era tan petit que quasi es podia dutxar assegut a la tassa del vàter. Era una nit molt freda i a fora plovia. El jove va escalfar un got de llet amb xocolata al microones. Va tornar al menjador i es va asseure al sofà. Anava sense sabates, però com que el terra estava cobert amb parquet no tenia fred. S'hi estava bé sota la manta. De tant en tant feia un glop de llet o prenia notes en un paper que hi havia sobre la tauleta.

En Remy va pitjar un botó i el doctor Maldoux va continuar parlant.

—Els Fak Eh no creuen en un sol déu, sinó en molts. Cada cosa té el seu esperit dins, un déu petit.

En Remy va fer que sí amb el cap. Encara era un bon reportatge. L'havien enregistrat feia deu anys, però tenia bona qualitat i semblava més modern. Aquell era l'últim reportatge que el doctor Maldoux havia fet sobre els Fak Eh. I feia deu anys que ningú en sabia res. El món sencer els havia oblidat, ningú se'n recordava. Com més hi pensava, més estrany ho trobava.

A la televisió, el doctor Maldoux va dir:

—Els Fak Eh viuen en equilibri amb el medi ambient. No tallen arbres i maten només els animals que necessiten. Tot el que mengen ho agafen sense fer malbé la natura. Quasi no tenen deixalles.

Un caçador va descobrir per casualitat la tribu dels Fak Eh deu anys enrere. Eren unes dues-centes persones: homes, dones, nens i nenes que vivien amagats del món. Molt semblants als homes prehistòrics. Tots els diaris, revistes i televisions del món s'hi van fixar. Els científics en van escriure molts llibres i articles. Tothom volia saber coses dels Fak Eh, però ningú els podia visitar: el president Brombassa no va deixar que ningú anés a la seva illa. Només un grup petit de fotògrafs, científics i professors. Els Fak Eh eren el tresor de Kuntui, un país format per moltes illes, i molt pobre. I en Brombassa no volia que ningú toqués aquest tresor. El president havia enderrocat l'antic rei i havia creat una mena de república socialista, encara que tothom sabia que en realitat era una dictadura perillosa.

A la resta del món els Fak Eh es van convertir en una moda. La gent duia samarretes i gorres dels Fak Eh i tothom veia els reportatges del doctor Maldoux. Fins i tot van rodar una pel·lícula amb actors famosos sobre la seva descoberta. Però un dia la gent va deixar de parlar-ne. De cop. Al cap d'un any ningú es recordava dels Fak Eh.

El reportatge s'acabava. El doctor Maldoux va mirar a la càmera. Portava un gran bigoti negre i tenia les galtes molt vermelles.

Va dir:

—Els Fak Eh parlen una llengua estranya. És difícil entendre's amb ells. Però hem descobert que no coneixen la paraula «guerra». Us ho imagineu? No saben què és la guerra i, per això, no tenen la paraula «guerra». Crec que nosaltres en podem aprendre molt, dels Fak Eh.

En Remy va pitjar el botó d'estop. Va agafar els fulls i els va tornar a llegir. Era tard i tenia son. El seu avió sortia aviat i havia de repassar les notes. Es va adormir i la darrera cosa que va pensar és que tot plegat semblava massa bonic per ser veritat.

En Remy es va cordar el cinturó de seguretat. Estava nerviós: no li agradava volar. Preferia viatjar amb tren o amb vaixell, se sentia més segur. Però les illes Kuntui eren molt lluny i trigaria molts dies a arribar-hi, de manera que va haver de comprar un bitllet d'avió. Per sort, la Universitat de Barcelona l'hi va pagar. Excepte això, quasi tota la resta de despeses sortia de la seva butxaca. Ningú creia en la seva investigació, i el seu superior li va dir que era afortunat que li deixessin fer el projecte. Tots els seus companys el veien com una persona amb idees estranyes i difícils de dur a terme.

Al cap d'una hora de vol va tenir ganes d'anar al lavabo: es trobava malament. Li havien posat moltes vacunes abans del viatge i ara en sentia els efectes. Tenia mal de cap i fred, suava molt i de tant en tant esternudava. També tenia mal d'ossos.

— Segur que tinc febre — va dir mentre es posava dret.

A més de les vacunes, s'havia endut molts medicaments. La farmaciola ocupava mitja maleta: hi duia pastilles contra la malària, contra malalties tropicals, per protegir-se de les picades de mosquit, contra la diarrea, benes, aspirines, antibiòtics... Un cop al lavabo es va rentar la cara i es va mirar al mirall. Feia molt mala cara: estava pàl·lid i suava molt. Va tornar al seu seient i va mirar els altres passatgers per distreure's. A la seva dreta, al costat de la finestra, hi havia una dona grassa amb ulleres vermelles i els cabells arrissats que menjava patates fregides. Mastegava fent molt soroll i tenia la barbata plena d'oli i d'engrunes. Allò va posar molt nerviós en Remy i va fer que encara estigués més marejat. Va voler demanar-li que mengés en silenci, però no s'hi va atrevir. Per culpa d'aquell soroll tan desagradable va tenir ganes de vomitar i va haver de tornar al

lavabo. Per sort quan es va asseure la dona grassa ja s'havia acabat les patates i ara dormia profundament. El viatge va ser avorrit: l'avió no tenia televisors i en Remy havia oblidat el llibre dins la maleta que havia embarcat. Van fer escala a dos llocs abans d'arribar a les illes; alguna gent pujava a l'avió i d'altra en baixava. Al final va quedar quasi buit.

Van aterrar deu hores després a l'aeroport de Nova Hyu, que és la capital de Kuntui. Tan bon punt va sortir de l'avió, va començar a suar encara més. Kuntui tenia un clima molt calorós i humit. Va anar a buscar les maletes amb l'ai al cor, molt preocupat i angoixat: «I si s'havien perdut? Com s'ho faria, en un país estrany sense roba i sense medicaments?». Però l'equipatge va arribar puntual i en Remy va respirar tranquil. Allà ningú l'esperava, ja ho sabia. La Universitat de Nova Hyu, l'única del país, no s'havia mostrat gens col·laboradora quan va demanar ajut per estudiar els Fak Eh. Només li havien donat permís per entrar a les illes, res més. S'havia d'espavilar tot sol.

L'aeroport de Nova Hyu era molt diferent del de la seva ciutat. No hi havia ni bars ni botigues. Els lavabos eren molt petits, i en comptes de tassa de vàter hi havia forats a terra. No hi havia televisors ni ordinadors, ni màquines de begudes, i tot era molt brut. A tot arreu hi havia fotos del president Brombassa. En Remy va preguntar en anglès si hi havia autobusos fins a la ciutat i li van respondre que no. L'aeroport era ple de militars i policies que obrien les bosses i les maletes, i les escorcollaven.

—Has d'agafar un taxi —li va dir un policia alt i prim, en anglès o en algun idioma que s'hi assemblava.

Quan en Remy va sortir de l'aeroport va buscar un taxi. No en va veure cap, però moltes persones se li van acostar i li van preguntar si volia anar a alguna banda. Tots anaven amb cotxes particulars molt vells. N'hi havia tants que el jove no va saber amb qui havia d'anar. Al final es va entendre amb un home sense dents, que duia un barret de palla. En Remy duia un barret semblant, pantalons curts amb moltes butxaques, una camisa beix i botes gruixudes

que li feien molta calor. «Hauria d’haver dut xanquetes», va pensar. Tots dos van pujar en un cotxe vell i atrotinat que feia un soroll espantós. Era difícil saber de quin color havia estat anys enrere. La carretera fins a Nova Hyu era de terra, i van trigar mitja hora a arribar-hi. Pel camí van veure tres accidents.

—Els accidents són normals, aquí —va dir el conductor amb un somriure i un anglès molt bàsic—. A vegades els cotxes xoquen amb els animals o es rebenten les rodes. És una carretera perillosa.

La ciutat era gran, però els carrers eren estrets. Hi havia dos o tres edificis alts, però la resta eren cases petites, molt antigues. No hi havia turistes. Tampoc va veure cap blanc, però sabia que hi havia alguns missioners i capellans que ho eren. Algunes persones anaven amb bicicleta i moltes d’altres amb motos velles que feien molt soroll. La gent no feia cas dels semàfors i el trànsit era un embolic. Tothom cridava i tocava el clàxon. Pel carrer també hi havia fotos molt grans del president Brombassa. A les fotos hi sortia jove i fort, molt ben vestit, però tothom sabia que en realitat era gras i força vell. Ell va ser qui va presentar els Fak Eh al món. De tant en tant al mig dels carrers hi havia taules plenes de coses molt variades, com parades de mercat. Algunes eren de fruita, i hi havia plàtans, kiwis, pinyes i papaies. En altres taules hi venien cacauets, nous i avellanes —n’hi havia moltes, a Kuntui. Algunes persones venien, a la mateixa taula, ampolles de gasolina, peixos podrits, aigua i sabates. Fins i tot pedres de diferents colors i mides.

Van arribar a l’hotel a les vuit tocadetes del vespre. Era un edifici gran, i com que les cases de Kuntui eren tan baixes semblava un gratacel. Es veia antic i hi feia falta una reforma. Tenia molts balcons, estava pintat de color blanc i a la façana hi havia una bandera de les illes Kuntui i un rètol on deia «Hotel Brombassa». A l’entrada hi havia un petit jardí, no gaire ben cuidat. Aquell era un dels hotels més cars de la capital, Nova Hyu. A la ciutat d’en Remy aquell hotel no tindria ni una estrella, però a Nova Hyu era de luxe. El jove va donar un bitllet al taxista, que va marxar content, fent sonar el clàxon.

—Espero que no hi hagi gaires insectes: mosquits, aranyes, formigues... a l'habitació —va dir en Remy. Després va agafar les maletes i va pujar les escales.

Quan en Remy va arribar a l'hotel, sense menjar res, va pujar a l'habitació. Només hi havia un llit, un penja-robes, un radiador, un llum de peu, una tauleta de nit sense una pota i un moble bar. El terra estava cobert per una moqueta rosada, força gastada, i el bany era tan petit com el de casa seva. No va veure cap tovallola ni cap catifa per a la dutxa. «Quin desastre», va pensar. Es va estirar al llit: estava cansat de les hores de vol. A més, el desfasament horari sempre el deixava desorientat. Tenia mal de panxa, potser havia menjat alguna cosa feta malbé. Però va recordar que no havia tastat res des d'abans de pujar a l'avió i tota l'aigua que havia begut era d'ampolles de plàstic. Va pensar que potser eren les vacunes o els nervis: no era una persona atrevida ni aventurera. Havia fet alguns viatges amb els companys de la universitat, però mai havia anat tot sol a un país com Kuntui. Sabia que era un lloc perillós. El president Brombassa feia molta por a tothom, fins i tot als presidents d'altres països. Deien que era boig i que moltes persones morien assassinades per ordre seva, a Kuntui. També desapareixia molta gent. No era un bon lloc per als turistes ni per als investigadors.

En Remy tenia molta son, però abans de dormir va voler trucar a la Universitat de Barcelona. Pel telèfon de l'habitació va demanar a recepció que li marquessin el número, però els treballadors de l'hotel parlaven molt malament l'anglès i no es van entendre. En Remy va haver de treure's el pijama, vestir-se i baixar. Va posar-se la mateixa roba que duia. Un cop va ser a recepció va apuntar el número en un paper i els el va donar. De seguida li van marcar el número. Va contestar una secretària.

— Digui?

— Hola, sóc en Remy Strau, del Departament d'Antropologia.

— Ah, bon dia, senyor Strau —va dir la noia. Semblava avorrida—.

Amb qui vol parlar?

— Que hi és, el cap de departament? El senyor Bosc?

— No, avui té un dia molt ocupat. Vol que li deixi un encàrrec?

— Digui-li que ja he arribat a Kuntui i que tot està bé.

— On diu que ha arribat? — va preguntar la noia.

— A Kuntui. Ca, u, ena, te, u, i. Kuntui, ell ja ho sap. He vingut per fer una investigació. Estic buscant els Fak Eh.

— Ah, els Fak Eh... — va dir la secretària. A en Remy li va semblar que se li escapava el riure, però no va dir res —. Així doncs, li he de dir al senyor Bosc que ja ha arribat a Kuntui. Li dic que ha trobat els Fak Eh, ja?

— No, encara no els he trobat, de moment els busco — va respondre en Remy una mica empipat.

Aquella noia se n'estava rient. Tothom a la Universitat de Barcelona es reia d'ell. Però un cop descobrís la tribu perduda les coses serien diferents. Escriuria llibres, seria famós com el doctor Maldoux. Farien reportatges a la televisió i rodarien pel·lícules de les seves aventures buscant els Fak Eh. La secretària va tossir i en Remy va tornar al món real.

— D'acord. Li passo l'encàrrec al senyor Bosc. Passi-ho bé, senyor Strau. I que tingui molta sort.

— Adéu. Gràcies.

Després de trucar a la universitat, va telefonar a la seva mare. La dona va estar molt contenta de sentir-lo. En Remy li va dir que tot anava bé, però ella estava angoixada.

— He vist per la televisió que el president Brombassa és un animal. Sobretot porta't bé.

— Sí, mare.

— I no facis el burro: acaba el teu treball i torna de seguida.

— És clar, mare.

— Cal que t'abriguis. En aquests països tropicals hi plou molt i et refredaràs.

— No pateixis. Ja duc les botes que em vas comprar.

— T'aniria bé menjar moltes taronges i llimones, tenen molta vita-

mina C. Hi ha taronges i llimones a Kuntui?

—No ho sé, mare. Potser sí.

—Recorda que t'estimo molt, Remy.

—Jo també t'estimo, mare. Però ara he de penjar. Les trucades internacionals són molt cares.

—Torna'm a trucar ben aviat. Un petó. Que descansis.

En Remy va tornar a la seva habitació. Es va estirar al matalàs, que era dur com un roc, i va engegar el televisor. Els canals o es veien malament o eren en una llengua que no entenia. Al final el va apagar i va agafar la seva llibreta. Feia molta xafogor i no hi havia aire condicionat. En Remy va pensar que el proper cop aniria a una pensió: seria més barata que l'hotel i potser igual de confortable. «El problema amb les pensions», va pensar, «és que són brutes. Hi ha escarabats, formigues i tota classe d'insectes. Aquest hotel, com a mínim, sembla net».

El jove va llegir les seves anotacions: l'última notícia dels Fak Eh era del mes d'agost de nou anys enrere. Era molt curta: un multimilionari americà volia passar una setmana entre els Fak Eh a canvi d'uns quants milions de dòlars per al país. El president Brombassa va dir que ni parlar-ne. «És estrany», va pensar en Remy, «perquè en Brombassa ho feia tot per diners». Kuntui era molt pobre i el president robava tot el que podia, però en aquell país mai hi havia gaires coses per robar. Tot plegat feia pudor de socarrim, era molt estrany i sospitos: per què no deixaven que l'americà anés amb els Fak Eh a canvi dels diners? Fallaven moltes coses, però en Remy no sabia dir quines. La gran pregunta era: què devien fer els Fak Eh en aquell moment? Encara vivien com a homes prehistòrics? Havien canviat? S'estaven a la mateixa illa o en Brombassa els havia amagat? Va pensar que escriure-ho tot l'ajudaria a aclarir les idees. Primer, però, va tornar al lavabo: la panxa li feia molt mal. Va tornar més relaxat i va començar a escriure a la seva llibreta fins que una cosa el va sorprendre. De cop no se sentia res. Era com quan algú apaga una ràdio. El carrer, sorollós i ple de vida, semblava una església buida. Es va posar dret i va caminar fins a la finestra. Amagat darrere la cortina va mirar

fora. Encara hi havia gent, però tothom s'allunyava de l'edifici. Just davant de l'hotel hi havia un cotxe negre. Quan s'hi va fixar, el cotxe va arrencar i es va perdre carrer avall.

En Remy estava tan nerviós que va beure's dues ampolletes del moble bar. Era un licor de bambú típic de les illes Kuntui, molt fort i amarg. Es va sentir una mica millor després de buidar la segona, però encara tenia por. Aquell cotxe negre l'havia espantat i no sabia què fer. Dins del seu cervell hi havia una guerra. La part optimista, que a la ment d'en Remy era dèbil i sempre perdia, deia que el cotxe negre potser seguia una altra persona de l'hotel. Però la part pessimista, la que normalment manava, li deia que el buscaven a ell. La part positiva deia que no li farien res perquè era estranger, i l'altra, que al president Brombassa, famós pels seus crims, tant li feia matar gent del país com de fora.

En Remy volia que s'acabés aquella lluita interna que el feia patir tant i que, per una vegada, la part optimista guanyés. Però no sabia com fer-ho: era pessimista de mena. De tota manera, pensava: «Quin mal hi havia a estudiar els Fak Eh? El govern de Kuntui potser ni se'n recordava, d'aquella tribu». Però la part negativa de seguida li deia que sí, perquè els Fak Eh havien desaparegut de cop i volta i això volia dir alguna cosa. Ningú desapareix sobtadament. Va pensar-hi i va arribar a la conclusió que no hi podia fer res. No podia trucar a la policia i dir que un cotxe negre el seguia. Tampoc no se'n refiava, de la policia de Kuntui: deien que era tan perillosa com els delinqüents.

La son se n'havia anat. Per tranquil·litzar-se, en Remy escrivia. Li feia mandra fer-ho a la llibreta, de manera que va obrir l'ordinador portàtil, que es va engegar amb un soroll alegre. Havia escrit molts articles sobre els Fak Eh. Encara no n'hi havien publicat cap, però ell seguia escrivint-ne: sabia que algun dia els seus escrits valdrien molts diners. Va obrir un processador de textos i va començar. El licor de

bambú ajudava i les paraules sortien fàcilment. Movia els dits molt de pressa pel teclat i les paraules apareixien a la pantalla. Sabia tantes coses dels Fak Eh que podia passar-se hores escrivint. No havia ni de parar-se a pensar.

VAM NÉIXER A KUNTUI

Remy Strau

Vull començar l'article amb una pregunta. Què tenen aquests homenets morenos que van captivar milions de persones de tots els continents? És una pregunta difícil de respondre. Els Fak Eh són baixos i robustos. Fa deu anys, el més alt de la tribu feia un metre setanta-cinc centímetres. Megen fruites, plantes, mariscos, pollastres i porcs. Per descomptat, no han inventat l'escriptura, i els seus dibuixos són senzills, com els d'un nen. Aquests dibuixos tenen una funció màgica: si dibuixen un porc és perquè volen menjar porc. Si fan una dona embarassada és perquè volen tenir fills. Quasi no fan servir el foc, ni saben treballar la terra, ni pescar, ni coneixen el metall. Com van fer-ho, doncs, els Fak Eh per enamorar tothom?

Jo no sé què va passar. És cert que va semblar una moda passatgera, però cap moda havia pogut interessar tanta gent. La Xina, els Estats Units, Cuba o Espanya, tothom estava igualment fascinat i sorprès. Cap moda havia fet que la gent comprés tants llibres i mirés tants reportatges. Fins i tot es van fer campaments on la gent podia viure com els Fak Eh, i moltes persones van abandonar les seves cases per anar-hi a passar una temporada.

Els Fak Eh són un petit grup que fa centenars d'anys va separar-se d'una tribu molt important que vivia a les illes que hi ha al nord del país. No sabem per què va haver-hi aquella separació, però els Fak Eh parlaven d'un «Gran Mal». Segurament era alguna malaltia, que va ser la causa per la qual els van fer fora, encara que ells van aconseguir sobreviure. Avui dia és impossible de saber-ho. La gran tribu ja no existeix perquè es va barrejar amb altres grups. Aquella primera aventura ja ens dona una lliçó de valentia i esforç: els Fak Eh, abandonats, marginats i solitaris, van sobreviure. Van començar de nou en una altra banda de

Kuntui i van superar totes les dificultats. Cada vegada que hi penso se'm posa la pell de gallina.

Quan un caçador amic del doctor Maldoux els va descobrir per atzar fa deu anys, el món sencer es va emocionar. Els Fak Eh vivien en un lloc sense contaminació i havien resistit junts tants anys gràcies a l'amistat i l'afecte que els unia. Tota una lliçó per a nosaltres. Perquè, en el fons, els Fak Eh són com nosaltres fa milers d'anys, quan no teníem llibres, ni aigua corrent, ni electricitat ni gas.

Resumint, els Fak Eh ens agraden tant perquè és com mirar-nos a nosaltres mateixos fa molt temps. Amb això vull dir que veure'ls és com viatjar al passat amb una màquina del temps: podem fer-nos una idea molt exacta de com érem i de com vivíem.

Per això és important saber què els va passar, per què van desaparèixer. Tenir els Fak Eh és tenir un tros de passat. El president de Kuntui, el general Brombassa, va jurar que protegiria la tribu i que la deixaria viure a la seva manera. És cert que va començar bé, amb bon peu, i va controlar l'illa dels Fak Eh perquè no hi anés gaire gent que ho fes malbé tot. Però aviat van començar a passar coses estranyes i al final ningú podia anar a l'illa. Per tant, cada vegada hi havia menys informació. Al cap de poc temps ningú parlava dels Fak Eh i la gent senzillament se'n va oblidar. Una llàstima. Perquè oblidar-se dels Fak Eh és oblidar el nostre passat, les nostres arrels. Perquè tots som una mica els seus fills.

En Remy va desar el document i va apagar l'ordinador portàtil. Eren dos quarts de tres de la matinada i la son tornava. Va badallar obrint molt la boca i va anar al lavabo. Es trobava una mica millor. Es va beure tot el licor de l'ampolla abans de posar-se al llit. La seva habitació de l'hotel, la més barata, no tenia aire condicionat. En canvi, al mig del sostre hi havia un ventilador. Va apagar-lo per no refredar-se mentre dormia.

Quan preparava el viatge, en Remy va intentar parlar amb en Louis Maldoux, el descobridor dels Fak Eh. Feia anys que no sortia ni a la televisió ni als diaris. A Internet tampoc hi va trobar gaire informació. Va trucar a la Universitat de Nova Hyu, però no li van dir on era.

— Això és impossible —els contestava en Remy—. El doctor Maldoux ensenya aquí. Si treballés en una altra universitat jo ho sabria.

— No és assumpte nostre, on treballa el professor. Simplement, ja no és amb nosaltres.

— De debò que no sap on el puc trobar?

— No. Ho sento. No el puc ajudar.

A en Remy allò li feia mala espina, perquè ho trobava molt estrany, però no hi podia fer res. Aleshores es va recordar del professor Michael Ulleq i va demanar a la Universitat de Nova Hyu si hi podia parlar. El professor Ulleq era l'ajudant del doctor Maldoux i havia escrit alguns articles sobre la tribu. No era gaire famós, però també vivia a les illes Kuntui i era dels pocs que havien vist en persona els Fak Eh. Potser ell sabia on era en Louis Maldoux. La secretària de la universitat li va dir que en Michael Ulleq sí que feia classes allà, però el va avisar que era un home molt ocupat i que no tenia temps per a res. Tampoc hi va poder parlar. Finalment el jove va tenir un cop de sort i va aconseguir l'adreça de correu electrònic del professor a través d'Internet. La va trobar en una pàgina vella sobre els Fak Eh que feia anys que ningú llegia.

En Remy i en Michael es van escriure diversos correus electrònics i van quedar per trobar-se així que en Michael tornés d'un llarg

viatge. En el darrer correu, en Michael li va dir que tenia una cosa molt important per explicar-li, un secret, i que havia de fer-ho personalment, quan arribés a la capital, però, per si hi havia algun problema, que recordés un nom: Huete Morph. En Remy li va respondre que, de seguida que arribés a Nova Hyu, l'aniria a veure. Després va buscar informació sobre aquell nom: en Huete Morph era el pescador que duia els científics a l'illa dels Fak Eh. No hi deia res més i en Remy es va preguntar per què era tan important aquell nom. Al final ho va deixar estar.

Tenia l'adreça de casa d'en Michael Ulleq apuntada en un paper i la va donar al taxista, un home amb molt mal caràcter que fumava un cigar pudent. Va estar molta estona dins del taxi, ja que el professor Ulleq vivia a l'altra banda de la ciutat. El trànsit era desordenat i quasi no hi havia senyals de trànsit ni semàfors. Algunes persones duien cabres o gallines pel mig del carrer i els cotxes s'havien de parar, d'altres cridaven i tocaven el clàxon, però en general tothom tenia paciència. El taxi anava a poc a poc i el jove va poder fixar-se com vestia la gent: les dones duien faldilles llargues o vestits de colors molt vius: rosa, verd fosc o taronja. La majoria d'homes anaven amb pantalons curts i camises descordades o samarretes. Alguns anaven amb vestits tradicionals, llargs i amples. Quasi tots duien un barret típic de les illes, de palla. Hi havia molts soldats pel carrer, vestits de color verd i armats. Les illes Kuntui eren famoses pels seus conflictes. El president Brombassa havia prohibit un munt de coses: llegir llibres i mirar pel·lícules, beure alcohol, celebrar festes al carrer..., fins i tot perseguia les parelles de fet i els homosexuals. En Remy estava amoïnat i tenia por de no poder acabar la investigació. Ningú sabia com podia reaccionar el president Brombassa: era un home amb fama d'extravagant, de maniàtic i d'imprevisible. Era difícil d'entendre com un militar quasi analfabet havia aconseguit ser president. És clar que havia fet un cop d'estat i que havia matat l'últim rei de Kuntui feia molts anys i encara es mantenia al govern.

Quan van arribar a l'adreça indicada, el Remy va dir al taxista que l'esperés. El professor Ulleq vivia a la zona alta de la ciutat: les

cases eren blanques, força grans, i la majoria estaven envoltades per parets altes amb filferros. A Nova Hyu segurament tothom creia que la casa d'en Michael Ulleq era una casa luxosa. Quan en Remy la va veure es va adonar que, a la seva ciutat, aquella casa seria lletja i passada de moda. Quan a Kuntui volien fer una casa bonica i luxosa, simplement la feien tan gran com podien. La gent de les illes creia que, com més columnes, baranes, marbres, finestres i palmeres tenia una casa, més elegant era.

El jove va trucar al timbre i una parella de gossos enormes van córrer cap a ell. Bordaven i li ensenyaven les dents. Entre en Remy i els animals hi havia una reixa de ferro, però en Remy no se sentia segur. Al cap d'uns segons una dona va sortir de la casa. Duïa un uniforme de criada, blanc i negre, molt antiquat. En Remy va saludar amb la mà i la dona va desaparèixer dins la casa. Un minut després va sortir un home que fumava amb pipa. Va xiular i els gossos es van apartar de la porta de ferro, que es va començar a obrir. En Remy i l'home de la pipa es van trobar al mig del jardí.

— El professor Ulleq, suposo.

— Suposa malament — va respondre l'home de la pipa — . El professor Ulleq ja no viu aquí.

El cor d'en Remy va començar a anar molt de pressa.

— En Michael Ulleq em va enviar un correu electrònic fa quinze dies i vam quedar de trobar-nos aquí.

— Correcte. Però ell ja no hi viu, fa només una setmana que hi visc jo. Aquestes cases són del govern per als funcionaris. De tant en tant en marxa un i n'arriba un altre. En Michael Ulleq ja no viu aquí, ara hi visc jo.

— No sap on trobar-lo? — va dir el jove que ja sabia que li diria que no.

— No. Ho sento. Però sé que treballava a la universitat. Per què no hi va?

En Remy va sospirar. Anar a la universitat no serviria de res, però no tenia cap idea millor. Tot allò era molt sospitos: començava a fer molta pudor.

Fa deu anys, en una petita illa de la República de Kuntui, el Doctor Maldoux va descobrir la tribu dels Fak Eh. Eren dues-centes persones que parlaven una llengua estranya i dormien en coves. Eren molt semblants als homes prehistòrics i només menjaven allò que la Natura els donava. Tots els diaris, revistes i televisions del món s'hi van fixar. Els científics en van escriure llibres i articles, i fins i tot en van fer pel·lícules. Tothom en parlava però ningú els podia visitar, només un petit grup de periodistes i professors.

Al cap de poc temps els Fak Eh van deixar de ser notícia, la moda va passar i la gent els va oblidar ràpidament. Tothom menys en Remy Strau, un investigador de la Universitat de Barcelona, que deu anys més tard va viatjar a la República de Kuntui amb una sola cosa al cap: descobrir què havia passat amb els Fak Eh, on eren i per què havien desaparegut de cop.

